

[Per Federspiel.]

tale mod bedre vidende, for de ved, at der ikke andre steder end i disse kredse her i Danmark er nogen, der overhovedet vil overveje at genoptage forhandlingerne om Nordk eller genoptage andre forhandlinger om andet nordisk samarbejde end det, der nu i årtier har udviklet sig på den måde, der er naturlig for de nordiske lande. Nogen institutioner, noget, der kan sættes op som et alternativ til De europæiske Fællesskaber, findes ikke.

Så er der folk, der rejser land og rige rundt og optræder i fjernsynet og taler om, at ved at gå ind i De europæiske Fællesskaber mister vi vor frihed og selvstændighed. Også disse folk taler mod bedre vidende. Hvad frihed er der ved at sidde i et musehul og glæde sig over, at verden omkring én måske ikke er helt så fri og så selvstændig, som man selv er? Hvor kan friheden udfolde sig undtagen i et samfund? Eremitten, eneboeren, har frihed, men hvad tjener den, hvilket formål tjener den?

Se, der er talt meget om suveræniteten, og man maner dette spøgelse frem, som den almindelige vælger jo ikke forstår, og siger, vi mister vor suveræniteten, vi giver noget kostbart fra os. Dette ord, som knap kan defineres, men som selvfølgelig indebærer en vis selvbestemmelse, en vis selvstændighed.

Men hvad er det, der sker ved dannelsen af et stort europæisk fællesskab? Det er jo ikke det, at man giver noget fra sig, men det er, at man opnår noget i fællesskab. Man opnår ved hjælp af denne selvbestemmelse, denne suveræniteten, at kunne udøve den magt, som jo til syvende og sidst er det, som alt, både godt og ondt, hviler på, i fællesskab ved at lægge denne suveræniteten i en pulje. Og hvem lægger mest i puljen? Det vil ikke være Danmark, der kun lægger 2 pct. eller 1/50 i denne suverænitetspulje. Andre lande lægger langt mere, ofrer langt mere, fordi de er større og har større midler at øse af. Lad det billede stå helt klart, at denne opgivelse af selvstændighed er ikke en

opgivelse af selvstændighed, men det er opnåelse af frihed til at være med til at disponere.

Se, dette må de vælgere, der den 2. oktober skal tage stilling, tænke på. De mænd og kvinder må tænke på, at det ikke alene er dem selv, det drejer sig om, det er deres børns og deres børnebørns skæbne, der skal afgøres. Skal de leve isoleret, afskåret fra de goder, som et fællesskab betyder? Der er ikke råd til at lade være med at tage standpunkt til dette spørgsmål. De må tage stilling til, om de vil opnå den større frihed, den større udøvelse i fællesskab af en suveræniteten, som fællesskaberne byder.

Der er to motiver blandt nejsigerne. Det ene er ganske klart og ærligt fremsat fra socialistisk folkeparti. De mener, at de ved at stille Danmark uden for er nærmere realisationen af den for længst forældede marxistiske teori om, at det nuværende såkaldte kapitalistiske samfund vil bryde sammen, og derefter kan der jo ske en magtovertagelse. Det er et ærligt og redeligt standpunkt, men nøjagtig de samme muligheder vil være til stede i De europæiske Fællesskaber. Statsministeren sagde for et øjeblik siden, at i Europa vil han drive socialistisk politik, og det er jeg ganske enig med ham i. Mit parti vil drive liberal politik. Den politiske udvikling fortsætter, men den fortsætter på et større plan og med større udviklingsmuligheder. Det er et samarbejde, der skal foretages — det internationale samarbejde, som modstanderne bekender sig til.

De modstandere, der ikke stræber efter det marxistiske, bygger på disse vage følelser af, at man giver noget fra sig. Over for alle disse vælgere bør det gøres helt klart, hvad det er for en vogn, de er ved at bestige, hvad det er for et selskab, de begiver sig ind i, og hvad det er for en politik, de uden at vide det er med til at fremme.

Hr. Frode Jakobsen var inde på nogle betragtninger om, at man jo måtte ændre sin stilling, og at han i sin tid havde været imod delingen i Europa. Men denne deling var en deling, der på den ene side omfattede